

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 542/05
16.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Зорана Савића, председника већа, Миодрага Вићентијевића, Верољуба Цветковића, Драгомира Милојевића и Горана Чавлине, чланова већа и саветника Марије Вуковић-Станковић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела преваре из чл. 171. ст. 3 у вези ст. 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца оптуженог адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду К. бр. 437/04 од 11.02.2005. године, у седници већа одржаној дана 16.6.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Уважавањем жалбе браниоца оптуженог АА ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду К. бр. 437/04 од 11.02.2005. године у погледу одлуке о казни тако што Врховни суд оптуженог АА за кривично дело преваре из чл. 171. ст. 3. у вези ст. 1. Кривичног закона Републике Србије, за које је оглашен кривим наведеном пресудом, осуђује на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци.

II У изречену казну затвора оптуженом се урачунава време проведено у притвору почев од 24.10.2004. године па до 11.02.2005. године.

III ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и жалба браниоца у преосталом делу а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Новом Саду К. бр. 437/04 од 11.02.2005. године оглашени је кривим оптужени АА због кривичног дела преваре из чл. 171. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ РС, па је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 24.10.2004. године па до 11.02.2005. године. Истом пресудом оптужени је обавезан да суду на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 2.170,00 динара а на име паушала износ од 4.000,00 динара. Оштећени ББ, ББ1 и ББ2 упућени су да свој имовинско-правни захтев остварују у парници.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Новом Саду због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дуженом временском трајању,

- бранилац оптуженог АА адвокат АБ због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији у којој је предложио да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у делу одлуке о кривичној санкцији тако што ће Врховни суд оптуженог осудити на казну затвора у краћем временском трајању.

Поводом жалбе Окружног јавног тужиоца у Новом Саду одговор је дао бранилац оптуженог адвокат АБ у коме је предложио да се жалба јавног тужиоца одбије као неоснована.

Републички јавни тужилац у свом поднеску Ктж. бр. 674/05 од 04.04.2005. године предложио је да се жалба браниоца одбије као неоснована а уважавањем жалбе Окружног јавног тужиоца у Новом Саду преиначи пресуда у погледу одлуке о казни и оптужени АА осуди на казну затвора у дужем временском трајању.

Врховни суд је у седници већа, размотривши списе предмета заједно са побијаном пресудом, наводима у жалбама и поднеску Републичког јавног тужиоца, нашао:

Жалба јавног тужиоца је неоснована а жалба браниоца оптуженог је делимично основана.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, ни повреде кривичног закона на које жалбени суд увек пази по службеној дужности у смислу одредаба чл. 380. ст. 1. тач. 1. и 2. ЗКП-а.

Побијање првостепене пресуде у жалби браниоца оптуженог због повреде кривичног закона своди се на констатацију да је првостепени суд, примењујући кривични закон на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, погрешно закључио да се у радњама оптуженог АА стичу обележја кривичног дела преваре из чл. 171. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ РС, за које га је огласио кривим. По становишту одбране, које је заступано и на главном претресу и које је било предмет оцене од стране првостепеног суда у побијаној пресуди, оптужени АА је тек пошто је стицајем околности примио новац од оштећених на чување, дошао на идеју да тај новац присвоји, у ком случају би се у његовим радњама стицала обележја кривичног дела утаје из чл. 170. Кривичног закона Републике Србије.

Овакви наводи жалбе браниоца оптуженог оцењују се од стране овога суда као неосновани, а закључак првостепеног суда да се у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела преваре из чл. 171. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ РС као правилан. Наиме, из свих изведених доказа у поступку како првостепени суд у пресуди и наводи, произилази да оптужени није случајно дошао до новца оштећених, већ им је лажно приказао да је овлашћен да новац од њих прими, иако такво овлашћење није имао, и уверавајући их да ће исти ставити на безбедно место у сеф агенције до коначно закључења уговора о куповини стана, потписујући и оверавајући потврду о преузимању новца печатом до кога је неовлашћено дошао, довео их у заблуду да му предају новац у износу од 21.500 ЕУРА.

Испитујући побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, а поводом жалби Окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности из чл. 41. ОКЗ-а од значаја за одмеравање казне, али у ситуацији када је нашао да отежавајућих околности на страни оптуженог нема, потценио је значај утврђених олакшавајућих околности, па је оптуженог осудио на казну затвора у дужем временском трајању од потребног да би се њоме постигла сврха кажњавања.

Врховни суд оцењује да је казна затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци довољна мера за постизање сврхе кажњавања предвиђене одредбом чл. 33. ОКЗ-а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција предвиђене чл. 5. истога закона, због чега је у овом делу побијана пресуда преиначена као у изреци.

Ради предњег је жалба браниоца у делу који се односи на одлуку о кривичној санкцији основана, а жалба јавног тужиоца неоснована.

Неосновано се у жалби браниоца предлаже да се оптуженом у казну затвора изречену побијано м пресудом урачуна и време проведено у притвору у периоду од 27.7.2004. до 24.10.2004. године, јер у том периоду оптужени није био у притвору у вези са кривичним делом за које је побијаном пресудом оглашен кривим.

Ово стога што се правилном применом одредбе чл. 50. у изречену казну затвора може урачунати време проведено у притвору, као и свако лишење слободе у вези са кривичним делом за које је та казна затвора изречена.

С обзиром на изложено, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, а у складу са одредбама чл. 388. и чл. 391. ст. 1. ЗКП-а.

Записничар, за Председника већа – судија,

Марија Вуковић-Станковић, с.р. Миодраг Вићентијевић, с.р.

За тачност отправка

ЈК